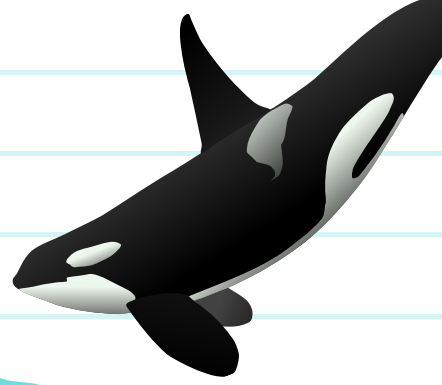
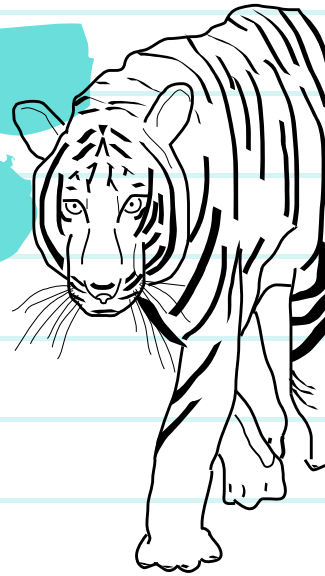

Namn:

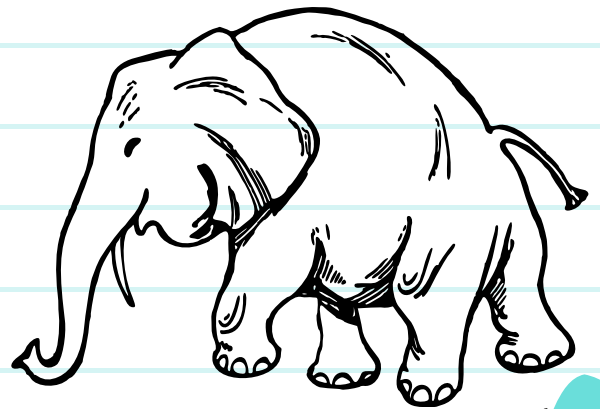
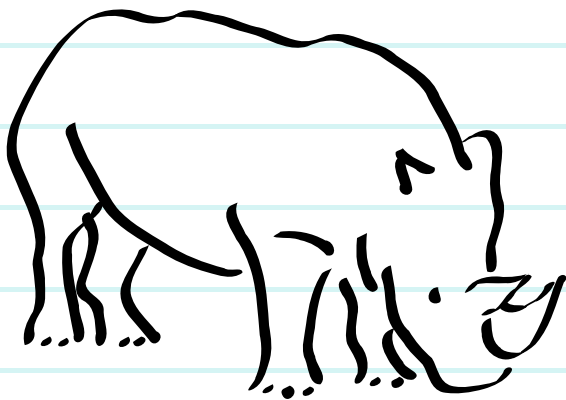

Läsförståelse

Frågor till texten

1. Var lever djuret?
2. Hur stort är djuret?
3. Vad äter djuret?
4. Varför är djuret hotat?
5. Hur stort antal djur finns idag?

HOTADE EXOTISKA DÄGGDJUR

Läs texten om djuret och svara på frågorna med hela meningar.

HOTADE EXOTISKA DÄGGDJUR

Bergsgorilla

Bergsgorillan är en av människans närmaste släktingar och den största levande människoapan. Den lever i ett litet område med lummiga skogar i länderna Rwanda, Republiken Kongo och Uganda. Gorillan symboliseras ofta som farlig i filmer och böcker, men i verkligheten är gorillan inte alls en grym varelse, den är ett försiktigt och tillbakadraget djur. Gorillan lever ett fredligt familjeliv i skogen och undviker helst varje konflikt med människor.

Gorillorna lever i familjegrupper som håller ihop under många år, gruppen består av cirka 10 individer och varje grupp har ett område som är mellan 5-30 kvm² stort. Flera gruppers utbredningsområde kan överlappa varandra. Eftersom de till största delen är fredliga djur försvarar de inte sina områden. De försöker istället att undvika varandra. Varje grupp består av en vuxen hane och ett antal honor och deras ungar. Hanen har en silverfärgad rygg, därav smeknamnet silverrygg.

Bergsgorillor är stora och kraftiga djur. En "silverrygg" kan väga 180 kilo och bli 180 cm lång. Honorna är mindre, de blir bara omkring 150 cm långa och kan väga upp till 90 kilo. Bergsgorillorna är vegetarianer och äter bara växter. De behöver gott om tid för att äta och smälta maten, så de förflyttar sig bara någon kilometer på en dag och de vilar ofta. Ungen lämnar mamman vid tre års ålder. Honorna får sina första ungar i tioårsåldern och hon föder dem under alla årstider. Hanarna blir köns mogna lite senare. En nyfödd gorilla väger omkring två kilo, den kryper när den är nio veckor och går på två ben först när den är mellan tio och tolv månader. Ungen lämnar sin mamma när den är bortåt tre år gammal.

Stammen på ca 880 djur, förlorar årligen några individer på illegal jakt eller fångst. Men den senaste räkningen 2011 visar på en glädjande ökning av antalet bergsgorillor. Trots att all handel med gorillor är olaglig kan turister fortfarande köpa gorilladelar som gjorts om till smycken och andra souvenirer. Ett annat hot är den kommersiella handeln med "bush-meat" eller apkött. I takt med att skogsbolagen bryter vägar in i regnskogen blir aporna (låglandsgorillor, schimpanser, bergsgorillor m.fl.) lätta byten för en oetisk och grym jakt. Det som förr tog tjuvjägarna flera veckor sker nu på några dagar eller timmar.

Skogsbolagen fraktar byten i utbyte mot kött eller pengar. Stora djur som bergsgorillor slaktas ofta på plats, det är vanligt att man röker köttet som man sedan säljer i städerna. Det händer också att gorillor faller offer i fällor och snaror menade för andra djur i skogen, t ex antiloper. Det finns inga siffror på hur många gorillor som dödas årligen p g a sitt kött.

Bergsgorillorna är idag en mycket hotad art som bara finns i två områden; Virungaberget som delas av Rwanda, Uganda och Kongo-Kinshasa samt i Bwindiparken i Uganda.

Den största orsaken till att gorillastammen minskar är att de förlorar mer och mer av sina skogar. När fler och fler människor behöver utrymme huggs regnskogen ner. I Rwanda ökar befolkningen mycket snabbt. Folk behöver träd och bambu för att bygga sina bostäder. De behöver också mark för att få betesmarker och mark att odla på. Gorillorna är mycket skygga och blir lätt störda och eftersom allt fler människor med boskap kommer högre upp i bergen minskar också utrymmet där gorillorna kan vandra och skaffa sig föda. Utan skyddade områden så som nationalparker skulle bergsgorillorna inte finnas kvar.

I Virungaberget finns nu totalt 480 bergsgorillor i 36 grupper tillsammans med 14 ensamma hanar – silverryggar. Det är en ökning med 100 individer sedan den senaste räkningen 2003 då antalet uppskattades till 380 djur. Denna människoapa räknas som en av världens mest utrotningshotade djurarter.

I Virungaberget finns tre sammanhängande nationalparker som spänner över gränsen mellan tre länder: Parc National des Virunga i Kongo, Volcanoes National Park i Rwanda och Mgahinga Gorilla National Park i Uganda. För övrigt finns bergsgorillor endast på en annan plats i världen, i Bwindi Impenetrable National Park i Uganda.

Med de 400 bergsgorillor som inventerades 2011 i Bwindiparken i Uganda, består det kända antalet bergsgorillor i världen nu av 880 individer.

Källa: www.djurskydd.org

Elefant

Man tror att de elefanter som lever idag härstammar från ett tapirliknande djur vid namn moeritherium, som levde för ungefär 40 miljoner år sedan vid Nilens flodbäddar i Egypten. Moeritherium hade små betar som bildats genom en utveckling av framtänderna nutida elefanter betar blir större.

Fram till våra dagar har det funnits flera olika arter inom elefantfamiljen. Allt sedan mammutarna dog ut finns det bara tre arter elefanter kvar och dessa sammanfattas i en familj, Elephantidae, som är fördelad på två släkten. De afrikanska elefanterna, Loxodonta, som består av arterna, skogselefant och savannelefant och den indiska, Elephas maximus. Den afrikanska skogselefanten finns i den tropiska regnskogszonen i västra och centrala Afrika och savannelefanten finns i östra och södra Afrika. Den indiska elefanten finns i tropiska och subtropiska skogar i Asien. Elefanterna är världens största landlevande djur.

Afrikansk och indisk elefant

De afrikanska elefanterna är mer talrik än den asiatiska men de har på grund av tjuvjakten efter elfenben minskat dramatiskt i antal. Från över 1,3 miljoner djur under sent 1970-tal till ungefär 500 000 idag. Tjuvjakten i Afrika har nått rekordnivåer under de senaste åren. Tiotusentals elefanter dödas varje år för sitt elfenbens skull som illegalt förs till den asiatiska marknaden, bland annat i Thailand, Vietnam, Kina och Egypten. Beräkningar pekar på att 23 000 elefanter skjuts varje år.

De största skillnaderna mellan afrikansk och indisk elefant är att de har olika storlek på kropp och öron. Den afrikanska elefanten kan bli 4 meter hög och väga upp till 7 ton medan den indiska sällan blir större än drygt 3 meter hög och kan väga upp till 5 ton. Den indiska elefanten har ganska små öron medan den afrikanska har enorma öron. Elefantens öron fungerar som värmereglerare och hjälper elefanten att svalka sig. Snabelspetsen hos den afrikanska är utdragen i två hudflikar medan den indiska har en hudflik. Betarna hos de afrikanska elefanterna är större än de indiska, dessutom har de indiska honorna inga betar. Elefanterna är mycket anpassningsbara djur som trivs överallt bara det finns riklig tillgång på föda och vatten.

Det mest kännetecknande för elefanten är snabeln. Den är både smidig, stark och känslig. Snabeln har inga ben utan består av över 100.000 olika muskler. Elefanterna har en tjock hud som är ungefär 2,5 centimeter tjock. Runt huvudet och på ryggen är den lite tjockare för att bl.a. skydda mot den starka solen. För att skydda sin hud badar elefanter så gott som varje dag och rullar sig därefter i lera och damm. Lerlagret skydda den hårlösa huden mot solens uttorkning och angrepp från insekter.

Elefantens öron är inte bara till för att höra med, utan är också en värmesväxlare för att reglera kroppstemperaturen. Tack vare att öronen är rörliga kan elefanten öka på kylningen genom att fläkta med öronen och när det är kallt fälla in dem mot kroppen för att behålla värmen.

Trots att elefanten väger flera ton är fotens undersida mjuk och kan bära fram djuret nästan ljudlöst. Trots den höga vikten går elefanterna på tåspetsarna, vilka man ser i fotens framkant. Bakom tåspetsarna finns en tjock fettkudde som slutar i en förhårdnad hud. Elefanten har vanligtvis 4-5 tår.

Elefanterna har bara fyra tänder och de består av två slag, kindtänder och framtänder. Framtänderna är det som vi kallar för betar. Dessa växer hela livet och kan bli väldigt stora hos gamla elefanter. Normalt är betarna dryga metern och väger 25-45 kilo.

Elefanterna äter upp till 6 gånger per dag för att få i sig all den föda som behövs för att ge energi åt den väldiga kroppen. Födan är vegetarisk och består av gräs, bark och löv. Elefanterna har stor aptit. De största afrikanska elefanterna kan äta uppemot 300 kilo mat och dricka 100-150 liter vatten om dagen.

Man brukar säga att elefanten inte har några fiender förutom människan. Detta är inte helt sant utan det finns fler fiender. Elefanter kan råka illa ut om de inte är tillsammans med sin flock. Ensamma djur kan råka illa ut om de möter uppretade noshörningar eller bufflar, de kan även råka ut för dödliga ormbett i snabeln. De vanligaste fienderna är de stora kattdjuren som gärna ger sig på elefantungar.

Källa: www.djurskydd.org

Koala

Koalan har inte alltid varit det populära och älskade djur det är i dag. De forna vita nybyggarna i Australien dödade miljontals pungbjörnar för skinnets skull. Denna jakt, tillsammans med markröjning och en ökad omfattning av skogsbränder gjorde att koalan blev nästan helt utrotad på 1900-talet. Jaktförbud och intensivåtgärder har vänt denna nedgång, och koalan har ökat kraftigt i antal. Idag säger forskarna att det finns mellan 40 000 och en halv miljon individer.

Koalan lever i Australien och den tillbringar i stort sett hela sitt liv i träd. Den är huvudsakligen aktiv på natten. Kroppen är täckt av tät päls, svansen är reducerad till en liten stump. Tassarna är stora och fingrar och tår är försedda med kraftiga klor. Framtassens första och andra fingrar är motsätliga mot de övriga tre och detta gör det möjligt för koalan att greppa de mindre grenarna under klättring. Koalan klättrar upp för stora träd genom att hålla sig fast i trädstammen med framtassarnas vassa klor samtidigt som bakfötterna tillsammans förs uppåt i en skuttande rörelse. På marken tar de sig fram med skutt eller en långsammare fyrfota gång.

Koalorna i södra delen av Australien är större än koalorna i norr. Hannarna är upp till 50 procent tyngre än honorna, har ett bredare ansikte, mindre öron och en stor körtel på bringan, som honorna saknar. En hane i söder väger ca 12 kg och en hona ca 8,5 kg. I norr väger en hane ca 6,5 kg och en hona ca 5 kg.

Honan föder en enda unge per år, och de flesta födslarna sker mitt i sommaren (december-januari). Den nyfödda ungen väger mindre än 0,5 g och suger sig fast vid den ena av två spenar i pungen. Så snart ungen börjar äta blad sker tillväxten snabbt. Ungen lämnar pungen för gott efter sju månader och rider sedan på moderns rygg tills den kan klara sig själv vid elva månaders ålder. Ofta fortsätter den att hålla sig i närheten av modern under ytterligare några månader.

Fastän koalan äter blad från många olika trädslag utgörs huvuddelen av deras diet av blad från bara några få eukalyptusarter. En vuxen koala stoppar i sig omkring 500 gram dagligen.

På grund av dietens låga näringsinnehåll spar koalan energi genom sitt levnadssätt. Den rör sig långsamt och sover upp till 18 timmar per dygn. När skymningen faller förflyttar sig koalan från sin favoritplats i en grenklyka upp i trädkronan för att äta. Utom när det är som allra hetast får de all vätska de behöver från bladen.

Källa: www.djurskydd.org

A decorative graphic at the bottom of the page. It features a solid black horizontal band. On the left side, there are several teal-colored circles of varying sizes, some with white centers, resembling bubbles or spots. On the right side, there is a thick, teal-colored brushstroke that curves upwards and to the right, resembling a stylized animal tail or a decorative flourish.

HOTADE EXOTISKA DÄGGDJUR

Noshörning

Noshörningar har funnits på jorden i 60 miljoner år. För ca 20 miljoner år sedan fanns hela 30 noshörningsarter. Idag finns det fem arter och alla är utrotningshotade. Tre arter lever i Asien (indisk noshörning, javanoshörning och sumatranoshörning) och två i Afrika (trubbnoshörning och spetsnoshörning).

Alla nu levande noshörningsarter har ett eller två horn på nosen. Hos fossil av noshörningar har man upptäckt arter som helt saknade horn. Det främre hornet hos arter med två horn, och det enda hornet hos arter med ett horn, sitter över näsbenet. Det andra hornet hos arter med två horn sitter på främre skallen. Hornen är inte fästa vid kraniet utan enbart fästa vid huden. Hornets form förändras med tiden genom strider mellan artfränder och när hornet skrapas över marken. Det största uppmätta hornet hade en längd på 1,58 meter. Hornet är inte uppbyggt av benvävnad, utan av kraftigt tvinnat hår (keratin).

Noshörningar har en robust kropp och korta tjocka ben. Fötterna har tre tår och den korta svansen har en vippa i änden. Den största noshörningsarten, Trubbnoshörning, kan blir upp till 4 m lång och väga 3500 kg. Honorna är något mindre och väger upp till 2000 kg. Den tjocka huden har en grå- till brunaktig färg. Hos de arter som lever i Asien bildar huden vid halsen och vid övre delen av extremiteterna stora veck, vilket får den att likna ett pansar. Noshörningarnas syn är inte väl utvecklad, istället har de mycket bra luktsinne och hörsel.

Noshörningar lever oftast ensamma men på savannen syns de ibland i mindre grupper. Noshörningar håller vanligtvis ett mindre revir men om tillgången på föda och vatten minskar kan de göra långa vandringar. Deras föda består främst av gräs, frukt, löv, bark och kvistar.

Noshörningar är främst aktiva mellan skymningen och gryningen, de sover på dagen. Individerna undviker kontakt med människor. Inkräktare angrips nästan alltid om djuret känner sig hotat. Noshörningar springer med en hastighet på upp till 45 km/h (12,5 m/s) vilket motsvarar hastigheten av en professionell löpare.

Ingen av de fem noshörningsarterna har en säker framtid och det existerar idag mindre än 15 000 individer av noshörningar. Vuxna noshörningar har ingen fiende förutom människan.

Tjuvjakten pågår för fullt på många platser och eftersom noshörningen ser mycket dåligt är de också lätta att komma åt. Det största hotet mot noshörningen är efterfrågan på noshörningshorn, som främst används i orientalisk medicin men också som skaft på knivar mm.

Ett annat hot är befolkningsökningen främst i Sydostasien och i Indien som innebär att noshörningens utbredningsområden minskar.

Källa: www.djurskydd.org

HOTADE EXOTISKA DÄGGDJUR

Panda

Pandan är ett mycket skyggt djur som lever ensam. Om de hör okända ljud i sin omgivning drar de sig snabbt tillbaka. Andra pandor brukar den nästan bara träffa under den korta parningstiden som sker från mitten av mars till början av maj.

Den vuxna pandan väger uppåt 100 kg och är cirka 75 cm hög. Trots att pandan är tung så är den bra på att klättra i träd. Om det kommer en fiende kan pandan klättra upp i ett träd och sitta helt stilla – då är den supersvår att upptäcka. Medellivslängden är mellan 10 och 15 år men den kan leva upp till 20 år i fångenskap.

Pandor är ju kända för sin svartvita päls, men när de föds är de helt rosa och pyttesmå. En nyfödd panda är bara runt 15 cm och väger 100-160 gram. Den är dessutom blind. De öppnar sina ögon först efter 6-8 veckor.

Pandan har anpassat sig till vegetarisk diet, trots att den har samma matsmältningssystem som en köttätare. Det händer att den äter kött om den råkar komma över det, men den jagar inte själv aktivt. Istället lever den till största delen av stjälkar och blad från den näringsfattiga bambun. Pandan äter bambu till frukost, lunch och middag. Den kan äta upp till 14 kg bambu per dygn. Cirka 14 av dygnets 24 timmar använder pandan till att leta föda och att äta, resten av tiden sover den.

Förr levde jättepandan över stora delar av Kina. Idag uppskattar man att det kanske inte finns kvar mer än 1 600 av dessa svartvita björnar, samtliga i Kinas sydvästra bambuskogar.

Den huvudsakliga orsaken till pandans försvinnande är att dess miljö har förstörts av människan. Över hela södra och östra Kina har skogarna huggits ner för att bereda plats åt odlingar och hus eller byar. Pandan har därför tvingats flytta till de mest otillgängliga platserna av sitt ursprungliga utbredningsområde.

Ett av de största hoten mot pandan uppstår då bambun blommar. Bambun dör nämligen när den blommat och spridit sina frön.

Detta händer i regelbundna intervaller från vart tionde till vart hundra år, beroende på bambuarten. Pandorna måste flytta till ett annat område där bambun inte blommat nyligen. Förr var det inget problem, men på grund av befolkningsökningen har nu stora skogsområden avverkats för uppodling och pandans rörelsefrihet har blivit begränsad. För att stoppa förstörelsen av pandans hemmiljö har den kinesiska regeringen nu inrättat 33 naturreservat.

Källa: www.djurskydd.org, www.pandaplanet.com

HOTADE EXOTISKA DÄGGDJUR

Schimpans

Schimpansen är människans närmaste släkting med hela 98,6% lika gener som vi. Det är inte konstigt att vi har så många likheter, både när det gäller utseende och beteende. Vanligen går schimpanser på alla fyra, med så kallad knoggång. Men kortare sträckor kan de faktiskt gå upprätt på två ben, precis som människor.

Schimpanser klättrar gärna i träd för att hitta mat eller en plats att vila på men vid längre förflyttningar går de på marken. Frukt är schimpansens viktigaste föda. De äter även andra växtdelar som exempelvis bark, blad, blommor och frön. Animalisk föda som ägg, insekter och kött är också en viktig, men mindre, del av deras kost.

Vilda schimpanser lever i flock med 5–40 djur, även om de ibland kan vara betydligt fler. Flocken består av flera vuxna honor med ungar och flera hanar. I flocken finns det en massa kunskap som förs vidare från gammal till ung. Ungen måste lära sig var fruktträden finns, när frukterna mognar och hur man använder olika redskap. De måste också lära sig att göra en sovplats till natten. Schimpanser gör nämligen en ny sovplats varje gång de ska sova. Varje kväll bygger de ett nattbo av grenar högt upp i ett träd.

En av hanarna är flockens ledare. Hanarna hjälps åt med att skydda gruppen mot rovdjur och främmande schimpansgrupper. Om de stöter på hanar från angränsande samhälle kan strid på liv och död uppstå. Schimpanser är väldigt starka och en fullvuxen hane är lika stark som fyra vuxna karlar tillsammans.

Schimpansen blir 70-95 cm lång och kan väga 30-80 kg. Den kan bli 35 år gammal.

För 50 år sedan fanns det flera miljoner schimpanser. Idag finns det bara 150 000-235 000 individer kvar. Människan är deras största hot på grund av regnskogsskövling och för att de dödas för köttets skull, s k bush meat. I Afrika har människor jagat vilda djur för föda i mer än 40 000 år. Jakten har varit en naturlig och nödvändig del i kampen för överlevnad. Under de senaste decennierna har den traditionella jakten utvecklats till att bli en organiserad

verksamhet för att tjäna pengar. Forskarna uppskattar att så mycket som 1 miljon ton bushmeat tas ut från Centralafrikas skogar varje år där bland annat människoapor som schimpanser står på menyn.

Idag finns schimpanser i olika typer av skogar, ofta regnskogar men även på savannen i centrala Afrika. Schimpanser kan leva i bergs-regnskogar upp till ca 3000 m höjd. Det finns fyra underarter av schimpanser och utbredningsområdet sträcker sig idag över 21 länder.

Källa: www.djurskydd.org, www.kolmarden.com

HOTADE EXOTISKA DÄGGDJUR

Späckhuggare

Späckhuggaren är en tandval och den största i sin familj Delphinidae, som även inkluderar de arter som vi kallar delfiner. Späckhuggaren har färre och kraftigare tänder än de flesta andra tandvalar. Detta är en anpassning till jakten på andra stora marina däggdjur, till exempel delfiner, tumlare, sälar och sjölejon.

Späckhuggare måste få i sig mat motsvarande 2,5-5 % av sin kroppsvikt per dygn och kräver därför en konstant och riklig tillgång på bytesdjur. De är duktiga jägare eftersom flocken är mycket skicklig på att samarbeta. Forskare har sett grupper av späckhuggare anfälla flockar av kaskelotter och till och med blåvalar. De vuxna valarna i en flock jagar tillsammans, och de yngre lär sig genom att följa med och imitera de äldre. Samarbetet mellan flockens späckhuggare förbättras sedan hela tiden eftersom späckhuggarna oftast stannar i samma flock hela livet.

Späckhuggaren lever i alla hav i världen. Enda platsen man inte hittar dem på är de kallaste delarna av norra ishaven. Späckhuggare i olika områden specialiserar sig på olika byten. I Antarktis jagar späckhuggare säl som de välter ner från isflak där sälarna söker skydd, och de tar också pingviner. Späckhuggare vid Valdezhavön i Argentina fångar sjölejon genom att kasta sig upp på strandkanten där sälar vilar och leker. De flesta späckhuggare äter dock mest fisk. De späckhuggare som kan observeras utanför Nordnorge på vintrarna äter sill.

Späckhuggaren är en sällsynt besökare i svenska vatten. Har man tur att se dessa djur i svenska vatten så känner man igen dem på sin långa rygghäla och svarta och vita färg. Späckhuggaren är störst av alla delfiner, hanarna kan bli 8 meter långa och kan väga 6 ton, honorna blir lite mindre.

Späckhuggarna kommunicerar med akustiska signaler, som gör det möjligt för dem att samordna jakt och att hitta varandra om de skiljts åt. Forskning har visat att bland de späckhuggare som lever i stabila familjflockar har varje familj sin egen dialekt, och på det viset kan de "hålla isär" varandra. De späckhuggare som lever främst av sälar och valar är mycket tystare än de som jagar fisk. Anledningen är att om sälen eller valen hör späckhuggarna på håll försöker de fly.

Späckhuggare är ett rörligt rovdjur som det inte finns så många av. När flera flockar av späckhuggare befinner sig i samma område kan man dock tro att det finns fler individer än vad som faktiskt är fallet. Utanför Norges kust finns det inte mycket fler än 1500 späckhuggare. Hur många som kan tänkas finnas totalt i världshaven vet man inte idag.

Ett hot mot späckhuggare är miljögifter, som de får i sig med födan och som sedan samlas i deras vävnader. Utanför USAs västkust har man kopplat en ökad dödlighet hos vuxna späckhuggare till rekordhöga halter av PCB och andra miljögifter som man hittat hos döda individer.

Källa: Svenska djurskyddsföreningen; www.djurskydd.org,
Livet i havet; www.havet.nu

HOTADE EXOTISKA DÄGGDJUR

Tiger

Tigern är världens största kattdjur och deras snygga ränder gör att den är väl kamouflerad. Visste du att ingen tiger är precis en annan lik? Varje tigers ränder är unika. Tigrar kan bli 3 meter långa, 1 meter höga och väga upp till 300 kg. Tigrar är snabba och kan hoppa långt, upp till 5 meter. Tigerns livslängd är 15-20 år.

Tidigare kunde man hitta tigrar ända från Turkiet i väst till Ryssland i öst, men idag finns de bara kvar i ett tiotal länder i Asien. Om tigern har tillgång till vatten och föda samt skydd för sig själv och sina ungar trivs den i mycket olika naturtyper och klimat. Den kan leva i Sibiriens kalla barrskogar, i norra Kinas ekskogar eller i Sydostasiens monsun-, bambu-, mangrove- och regnskogar.

Antalet vilda tigrar har minskat dramatiskt. I början av 1900-talet fanns det runt 100 000 tigrar. Idag finns det endast omkring 3 200 vilda tigrar kvar. Tidigare kände forskarna till åtta underarter av tigrar. Bengalisk tiger, indokinesisk tiger, sydkinesisk tiger, Javatiger, Balitiger, Sumatratiger, kaspisk tiger, och Amurtiger. Senare föreslogs efter genetiska studier att de tigrar som finns på majasiska halvön tillhörde en separat underart, malajtiger, vilket gav nio olika underarter av tigrar. Fyra av dessa är idag försvunna, bali-, java-, kaspisk- och sydkinesisk tiger (som bara finns i ett begränsat antal i hägn).

Jakt och skogsavverkning är de främsta anledningarna till att tigrarna minskar i antal. Inte minst har den ökande användningen av palmolja resulterat i skogsavverkning och tigerns skogar försvinner allt mer. Tigerskog blir bland annat palmoljeplantage på Sumatra. På senare år har också användandet av malda tigerben i orientalisk medicin ökat kraftigt och tjuvskytte är vanligt. Efterfrågan på orientalisk medicin innehållande bl a tigerben har också ökat bland kinesiska grupper i Nordamerika och i Europa.

Tigern lever och jagar ensam. Tigern vilar större delen av tiden, den älskar att sova och sover ungefär 18 timmar per dygn. På natten är den vaken och jagar. Den smyger fram nära sitt byte och gör ett snabbt anfall. Den äter kött och det blir lite vad som helst – hjortar, fåglar, insekter, piggsvin och apor. Tigern är bra

på att simma och badar ofta. Så ibland blir det till och med fisk till middag!

Hanarna rör sig över ett större område än honorna och ett tigerrevir i exempelvis Indien kan uppgå till runt 60 kvadratkilometer för hanarna och 25 kvadratkilometer för honorna. I områden med lägre bytestäthet, som till exempel Sibirien, kan ett tigerrevir vara upp till 1 000 kvadratkilometer.

Källa: www.djurskydd.org, www.wwf.se, www.pandaplanet.se

HOTADE EXOTISKA DÄGGDJUR